

hvert Tilfælde kunde være bundet med Hensyn til de Punkter, hvorom Regjeringen og de, der fra Rigsdagens Side udtalte sig, maatte være samstemmende, især naar det ikke fra nogen Side skulde finde Modsigelse, vilde være, om ikke en uroffelig Lov, der kunde binde kommende Rigsdage eller Regjeringen, saa dog Noget, der vilde gaae over i den almindelige Bevidsthed, som en saadan Ting, der stod saa fast, at det ikke let derved kunde røffes. En saadan Overensstemmelse har jo i mange Henseender vilst sig her at være tilstede, navnlig skal jeg med Hensyn til et Hovedspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om den rettlige Charakter og den Retsvirkning, der kan tillægges denne Afgjørelse af et enkelt Aars Regnskab, som vi staae i Begreb med, fremhæve som et meget vigtigt Punkt, hvori der finder Overensstemmelse Sted mellem Regjeringen og Udvalget, Anerkjendelsen af, at, hvor det ved Rigsdagens Decision er afgjort, at en virkelig Overfrisdelse har fundet Sted, der er det afgjort, at en Brøde har fundet Sted; ligesom jeg paa den anden Side ikke behøver at anerkjende, da det jo baade paa Brent og mundtligt af mig paa det Bestemteste er blevet udtalt, at de rettlige Følger, som dette for de enkelte concrete Individer, mod hvem Ansvar gjennem en Rigsretsaction muligens maatte blive gjort gjældende, beroe paa Rigsretten, og at det altsaa ikke her kan statueres af os. Det er en lignende Indrømmelse, som jeg haaber skal staae fast i den constitutionelle Bevidsthed, at, hvor det havde staaet i Regjeringens Magt at indhente Rigsdagens Samtykke til en Udgift, der vil Intet kunne tjene den til Forsvar for, at den har forbigaaet dette, der maa denne Beslutning uden Rigsdagens Samtykke — jeg vil nu slet ikke tale om, at det specielle betænkelige Til-

felde lige stift imod Rigsdagens Botium at decretære Udgifter — nødvendigviis medføre et saadant Ansvar. Naar den ærede Finantsminister har havt stor Betænkelighed ved, selv efter de Udtalelser, jeg tillod mig at forudskikke, at Ordet Decision er brugt, saa tilstaaer jeg, at han er i denne Henseende større Sprogjurist, end jeg, der dog i den Henseende ofte har maattet høre alde derfor; thi det forekommer mig, at han meget rigtigt bemærkede, at den Indvending med samme Føle kunde gjøres mod Ordet Regnskab og Ordet Revision. Ordet Regnskab staaer i Grundloven uanfægtet, fordi det er et godt dansk Ord. Ordet Revision kom jo derved, og jeg tør maaskee antage, at den ærede Minister i den Henseende vil troe mig, fordi man ikke i sin Tid kunde finde noget dansk Ord, der kunde erstatte det. Ordet Decision blev ombyttet med Beslutning, fordi man derved troede at kunne undgaae det fremmede Ord; men i alt Fald maa den Skide til Begrebsforvirring, som han frygter for skulde komme ud af Ordet Decision — selv med den Erklæring, at det er et Udtryk, som man bruger for at betegne en Gjenstand og fremdeles maa have Lov til at bruge, indtil man finder et andet og bedre, — ogsaa henføres til Ordene Regnskab og Revision; thi alle tre have det tilfælles, at de ganske væsentlig have en Lighed med det Regnskab, som aflægges af en Regnskabsfører, den Revision, der foregaaer ved enhver Regnskabsrevision, og den Afgjørelse, der finder Sted, efterat Antegnelserne og Besvareelserne o. s. v. mellem Bedkommende ere udvekslede, og som plejer at kaldes Decision, har noget Bestemt tilfælles med den nævnte; og alle tre have tillige det Særegne, at de ingenlunde lade sig quadrere.